

*

Втомився я. Мов жар, горить все тіло,
Кров стукає у в'ісках, домагаєсь
Спочинку. Слабнуть ноги, нагинаєсь
Хребет додолю. Час покинуть діло,
Хоть на короткий час! Пора присісти,
Хоть і серед дороги! Ох, як любо
Скупати в холоді лице жаркее
І слухать, дишучи, таємні вісти,
Що шепче вкруг трава й листки на дубі!
Як любо вогкість оживущу ссати
Простертим тілом із землі і з нею
Враз силов наливатися новою
Серед глибокого, живого супокою!

А мислі за той час, мов над лугами
Стрімкі ластівки, без втоми, впину
Літають, живо срібну павутину
Дум радісних снують. За образами
Новії образи в душі несуться,
Мов золотії хмари легкокрилі,
А ціль усіх одна: робота, праця
Для правди і добра. Мов змії, в'ються
Тривожні, темні думи, но по хвилі
Щезають, волі силою твердою
Поборені, і в безвість темну мчаться,
І пок безвладне ледве дише тіло,
Працює живо мисль, іде все далі сміло.

І думаєш тоді: ах, так прожити
Ціле життя! Не спочивать ніколи,
Хіба як ділом втомишся! В недоли,
В недузї, втомі вічно схоронити
Живучість мислі, свіжу духа силу,
Уяви живість, що в лету хапає

Прояви житні і природи! Жити
Лиш трудом, трудом,— і в кінці в могилу
Лягти спочити! Ах, та жизнь така,
Тверда робуча жизнь, чому тобі вна
Не повнов міров мірена? Чом тлити
Неволя мусить корінь твеї сили?
Чом пута двигаєш тяжкії до могили?

Не лиш ті пута, що кують тя ними
Права та суди,— хоть глибоко в тіло
Вгризаються вони; святее діло
Спінняють інші пута ще, незримі,
У власнім твому нутрі: се пута
Слабої волі, се гріхами твоїх
Батьків, дідів у жилах кров попсута,
Се страсті, що розвилися не в пору
І здавлювалися не в час, се злої
Минулості нестравлені останки,
Се мозолі душі по вічнім горю
Цілого чоловіцтва. Гірш усяких пут
Ті пута дух слаблять, морочать і гнетуть!

15/VI. Дрогобич